SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA

XXI. évfolyam/4. szám

Az Ünnep mint várakozás és részesedés

Egy polgári ünnepen, mint például a nemzeti ünnepen, a község- vagy városnapokon egy vagy több olyan személyről vagy múltbeli eseményről emlékezünk meg, aki(k)ért, vagy ami(k)ért a jelenben is hálásak vagyunk. A karácsony ünnepe, még ha társadalmi szinten „csak egy ünnepként" van is számon tartva, számunkra, keresztények számára többet jelent, mint egy polgári ünnep, vagy mint egy megemlékezés. Mi nem csak azt ünnepeljük, hogy a történelem síkján valamikor élt egy személy, Jézus Krisztus, aki még az ellenségeit is tudta szeretni, hanem azt is, hogy az ő szeretete, az ő jelenléte most is valóság. Jézus földi születése számunkra az isteni ígéret beteljesedését jelenti, így tehát Isten ígérete az én életemben is be tud teljesedni. Ehhez meg kell értenem, hogy azért születtem e földi életre, hogy a szeretetre való törekvésemmel részesévé váljak az örök szeretetnek. Isten ezt ígérte meg minden embernek.

Az advent mint várakozás, nem pusztán egy holt idő, amikor még nem a karácsony ünnepét üljük, de már arra készülünk, hanem az érdemszerzés ideje: a nagyobb önfegyelemre- és lemondásra való törekvésem mellett feladatom a felebaráti szeretet intenzívebb megélése. Nem elég karácsonykor kimutatnom, hogy mennyire

Mottó:

„Az ádventi várakozás hasonlít a megemlékezéshez, de valójában mindennél távolabb áll tőle. Valódi várakozás. Pontosabban úgy, ahogy a szeretet mindennél valóságosabban vágyakozik az után, akit magához ölel és örök újszülöttként a karjai között tart."

Pilinszky János

Tartalom

Az Ünnep mint várakozás és részesedés 1

Velünk történt

25 éve újra Magyarországon a Jézus Szíve Nővérek Társasága 2

Rólunk szólt a Családi nap 3

Közösségeink

„Uram, jó nekünk itt lennünk!" 4

István hazatért 6

Köztünk élő szentek 7

Néptánc, ahogy régen 8

Helytörténet

Historia Domus 15. rész 9

Plébániánk hírei, információ

A hittanterem adottságai 10

Napozás 11

Elindult a katekumenátus 11

Miserend, irodai nyitvatartás 12

fontosak számomra a szeretteim, vagy mennyire tudok figyelmes lenni akár egy idegen iránt ezen az ünnepen, hanem már előtte így kell élnem azért, hogy megértsem és megéljem Isten irántam való irgalmas szeretetét a jászolban fekvő Kisded személyében. Az advent és a karácsony ünnepe ily módon nem más, mint Jézus irgalmas szeretetében való részesedés, amely irgalmas szeretetben a mellettem élők már most kell, hogy részesüljenek általam. A karácsonyi ajándékod értékét a jócselekedeteid mércéjével is mérheted: attól lesz személyesebb az ajándékod, minél többször élte meg a felebarátod, hogy te az isteni irgalmasság közvetítője vagy a számára. Legyen ebben segítőnk Szűz Mária, égi Édesanyánk!

Tampu-Ababei József plébános

25 éve újra Magyarországon a Jézus Szíve Nővérek Társasága

Jeles jubileum ünneplésére gyűltek össze szeptember 30-án papok, szerzetesek, családok, házaspárok, idősek és fiatalok egyaránt, hogy hálát adjanak szerzetes közösségünk, a Jézus Szíve Nővérek Társasága visszatérésének 25. évfordulóján. A jelenlévők közül bizonyára sokan emlékeznek arra, amikor Péterfy Ida nővér, a rendalapító 1992-ben hazatérhetett Magyarországra és három nővérünk letelepedésével elindította a hitoktatói tevékenységet itt, a mi egyházközségünkben.

A jubileumi ünnepségen a hálaadó szentmisét Erdő Péter bíboros úr mutatta be Udvardy György pécsi megyés püspök, Katona István nyugalmazott egri püspök, plébánosunk, József atya, káplánunk, Emánuel atya és sok pap ismerős koncelebrálásával. A szentmisét lelki program készítette elő külön a felnőtteknek és külön a gyerekeknek. A felnőtt program során Varjú Imre atya emlékezett vissza arra, hogyan találkozott először a nővérekkel és miként hívta meg őket, hogy telepedjenek meg itt, a Főplébánia területén. Kifejezte örömét és hálaját, hogy sok éven keresztül együtt munkálkodhatott velük az Isten szolgálatában. Közösségünk legfőbb elöljárója, Tomasella Mary nővér a Jézus Szíve nővérek karizmájáról beszélt a megjelenteknek: „Életünkkel és tanításunkkal arról szeretnénk bizonyságot tenni, hogy Jézus Krisztus minden egység és szeretet alapja. Különböző nyelveken beszélünk, de mindannyian megtanuljuk a szeretet nyelvét, ami annak a nyelve, AKIT keresünk.” Udvardy püspök atya együtt dolgozott szeretett Judit nővérünkkel az Országos Hitoktatási Bizottságban, és hosszú éveken keresztül a nyári táborokban is segítette a nővérek szolgálatát. A Püspök atya előadásában a misszió lényegéről beszélt: „Mindannyian szeretnénk megosztani az Örömhírt, azt az örömöt, amit a Krisztussal való találkozásban kaptunk. Minden kereszténynek feladata ez. Ez a misszió a Jézus Szíve nővérek karizmája: ennek az alapja a feltámadott Krisztussal való találkozás, aki erőt és lendületet ad a munkájukhoz, aki a Közösség létezésének és szolgálatának a forrása.”

A felnőttek lelki programjával egy időben a gyerekek három különböző helyszínen ismerkedhettek a nővérek hivatásával és életével. A szerzetesi élet három fogadalmáról szóló videó-klippet a plébániánkon felnőtt, jelenleg Los Angelesben szolgáló Farkas Zsófia nővérünk állította össze. A gyerekek Szent József Műhelyében filcből készült Jézus Szíve jelvényt is készíthettek.

A hálaadó szentmisét követően, a rendházunk alagsori termeiben megrendezett szeretetvendégség során még tovább ünnepeltünk testvéreinkkel, barátainkkal, családjainkkal. Ennek keretében a velünk ünneplők megnézhették az elmúlt 25 év szép pillanatait megörökítő fotókiállítást is.

Hálásak vagyunk mindazoknak, akik segítették ennek a szép jubileumi ünnepségnek a megszervezését, és mindazoknak, akik ez alatt a 25 év alatt támogattak bennünket. Bíboros Úr szavaival zárnám ezt az összefoglalót, amit a tablók végignézése után mondott nekünk: „Még ennél is szebb képeket kívánok a következő 25 évre.”

Tóth Adrienn nővér

Rólunk szólt a Családi Nap

Jókedv, gyerekzsivaj és goffri illat, valamint a szabadban egymással beszélgető emberek (családosok, egyedülállók és nyugdíjasok) jellemezték a Családi Napot, ezt a szép időben zajló, kötetlen plébániai programot.

Két közösségünk külön sátorral, tablóval és bemutatkozással készült, akikhez személyesen is fordulhattak az arra járók. A Kulik család szívesen segített a novemberben Házas hétvégére készülőknek.

A jó időben egy pléden gyerekjátékokat és gyerekkönyveket raktak ki, hogy így lekötve a gyerekek figyelmét, a házaspárok is kötetlenebbül beszélgethessenek egymással a szentmise utáni programon. Jó volt látni az egymással ráérősen időt töltő családokat, akik most nem siettek haza az ebéd miatt, mert már úgy készültek, hogy itt töltik a délelőttöt.

Hencz Edit fáradhatatlan goffri sütése előtt kalapot emelek. Páran bekevertünk egy-egy adag tésztát, amely így is több literre rúgott, s ahogy elfogyott, nem tettük ki az Elfogyott táblát, hanem a pad alól előkapott összetevőkből Edit újabb adag finomságot varázsolt a hálás közönség (nemcsak gyerekek) örömére. Ezenkívül fogyaszthattunk még a többi sátornál rögtönzött agapé kínálatból is, ahonnan libamájas kenyér,

sütemény, gyümölcs és másfajta harapnivalók közül válogathattunk.

A goffriért sorban álló gyerekek erőt meríthettek a kötélhúzáshoz, íjászkodáshoz vagy rendhagyó hintázáshoz, amit a két fa közé kifeszített hegymászó „alkatrészek” tettek lehetővé Szabó Bandi jóvoltából. Na, itt is folyamatos volt a sorállás, és aki kiállta a próbát, ment az újabb adag goffriért. Az íjászkodás iránt is komoly érdeklődés mutatkozott. A gyerekek fáradhatatlanul szaladgáltak, zajlott az élet a máskor csendes templomkertben. Arra is volt lehetőség, hogy aki még nem tette, jegyet vásároljon a Katalin napi bálra. Az atyák és a nővérek is tiszteletüket tették a Családi Napon.

Az esemény arra is hivatott volt, hogy a plébániára járó, de még közösséghez nem tartozó párok figyelmét felkeltse közösségeink iránt. Akadt egy-egy új érdeklődő, éppen ezért az új tagok fogadásának és közösségeink bemutatásának menete hamarosan kidolgozásra kerül. A főplébániánk várhatóan negyedévente rendez majd Családi Napot, ezért a részletek miatt érdemes figyelni a hírlevelet és a kiírásokat.

H-B.T.

„Uram, jó nekünk itt lennünk!”

„De jó, hogy itt vagyunk!” – tört ki a vidám felkiáltás egy Delfin csoporttagból, míg a kislány egy jó nagy mosollyal megölelte Kiss Attila bácsit. Ezt hallani sokaktól: az újonc elsősöktől, szülőktől, de még a Tenger Gyümölcsei csoport (8-10. osztályosok) ifjú tagjaitól is. Ősszel, második éve indult útjának a Plébániai Közösségi Háló (PKH).

A klub nem csupán egy újabb különóra vagy foglalkozás. A PKH célja a közösségi élet megteremtése, a Krisztus egyházához tartozás megélése, annak örömének átadása. „Szerintem ez a hely egy szeretettel teli közösség. Istenről tanulunk, de játékosan. Itt lehet a legjobb barátokat szerezni. Játékból is mindig több fajta van” – írja Csizmadia Niki, tavaly még PKH tag, idén már kisvezető – „A közösség megbízható, segítőkész és egy nagy családot alkotunk. Közös terveink is vannak, ilyen a PKH zászlónk.” Ki ne szeretne Krisztus hálójában megakadni? Hiszen mindannyiunk szíve Őrá vágyik, ha tudjuk, ha nem.

Aki újonnan érkezik, annak sem kell izgulnia, hogy megtalálja-e a helyét. A PKH egy nyitott közösség, ahova nem csupán plébániánk 1-10. osztályos tagjai, hanem katolikus és nem katolikus barátaink, valamint minden érdeklődő bekapcsolódhat. Ezért is választottuk az emberhalász képét, mint a PKH irányadó szimbólumát a klub alapításakor József atyával, Emu atyával, a nővérekkel és a többi alapító vezetővel 2016 szeptemberében. Egy ilyen közösségi lehetőségre különösen is nagy szükség lett, mióta a hittanórák iskolai helyszínre kerültek át.

Az iskolából el kell ballagnunk, az egyházból nem. Az egyház marad. Marad, mert alapja nem a tudás, teljesítmény, életkor vagy nevelés, hanem maga Krisztus.

„A PKH célja, hogy összehozza a plébánia és minden ide vágyó apraja-nagyját keddenként és azon túl.” Az együttlét - jó idő esetén - az udvaron kezdődik és ott kifulladásig megy a foci, a méta, vagy akár a fogócska… (Legalábbis a vezetők kifulladásáig.) Máskor társas játékok, beszélgetés, színezés, origami stb. várja az érkezőket. Majd egy frissítő lakmározás és rövid közös üdvözlés, ima után mindenki elvonul a saját csoportjával. Emu atya és Józsi atya rendszeres jelenlétével sokat kapnak a klubtagok: Jézus megbízható/állandó jelenlétét biztosítják az imák, szentségek és saját személyük által. Micsoda áldás ez!

A korosztályos bontás alapján kialakított csoportok a Némó (kis alsós), Delfin (nagyobb alsósok), Pörölycápa, *alias Pöcc* (felsősök), és Tenger Gyümölcsei (legnagyobbak) már nevükben is az Emberhalászt idézik vissza. Ők már nem csak egy kis mókára jönnek hetente, hanem szolgálni is. Hol játékok, események szervezésében vagy rom eltakarításában, hol uzsonna előkészítésében, hol másban segítenek – ezért szolgálati órákat is gyűjthetnek.

A foglalkozások nagyon változatosak: tanítás, kézműves foglalkozás, aktuális témákban elmélyülés, közös éneklés, imádság, húsvéti tojáskeresés, számháború, korcsolyázás és persze sok-sok játék színesíti a legtöbbször csoportos, olykor közös, PKH szintű programjainkat.

A keddi összejövetelek mellett külön programokon is lehetőség van a találkozásra, például egy zarándoklat vagy kirándulás alkalmával. Így kapcsolódunk bele még inkább a plébánia, a nagy egyházi közösség életébe. A PKH tagok közötti egység nem jöhet létre a vezetők közötti egység nélkül. Így a PKH életében fontos szerepet játszanak a vezetői megbeszélések és csapatépítő együttlétek.

„A PKH remek lehetőség arra, hogy jobban megismerjük egymást és élő közösséget formáljunk, Krisztus és apostolai, az Egyház mintájára.” „Uram, jó nekünk itt lennünk!” mondta Péter, Jakab és János. Erre az Istennel való közösségre, együttlétre éhezünk. Tagok és vezetők számára ehhez lehet ugródeszka a Plébániai Közösségi Háló.

Csizmadia Niki, Heim Dorka és Horváth Ágnes nővér

István hazatért

Néhány héttel Halottak napja után szeretnék megemlékezni Gyáni Istvánról. Kórusunk tagja volt ő hosszú évek óta, de idén nyáron befejezte földi szolgálatát.

Néhány héttel Halottak napja után szeretnék megemlékezni Gyáni Istvánról. Kórusunk tagja volt ő hosszú évek óta, de idén nyáron befejezte földi szolgálatát.

Olyan gyorsan történt minden, hiszen templomunk búcsúján István még énekelt a megszokott helyén, a tenor szólamban, és ünnepelte reformátusként velünk együtt a Szűzanyát. Alázattal és állhatatosan szolgált minden katolikus ünnepen. Csendes és szerény ember volt, énekelni jobban szeretett, mint beszélni. Nyár elején senki sem gondolta, hogy a következő közös éneklésünk az Ő temetési szertartásán lesz.

Július közepén jött az első hír betegségéről. Megdöbbentünk, mert a szigorú és száraz statisztika 5 % túlélési esélyt adott. Nyári szünet lévén a levelezőlistán írtuk egymásnak, hogy bízzunk és imádkozzunk érte rendületlenül, hiszen a Jóisten felülírhatja a statisztikát. Ez a csoda.

Elkezdtünk könyörögni István gyógyulásáért, és naponta vártuk a híreket. Aki tudott valamit, mindjárt meg is osztotta a többiekkel. A Jóisten gondoskodó szeretetét éreztük abban, hogy valaki által mindig tudtunk róla. Márti a családdal tartotta a kapcsolatot. Vali kórházi dolgozóként naponta látogatta, segítette és erősítette. Később egyikünk orvostanhallgató lánya a Sebészeti Klinikán éppen az Istvánt kezelő orvos mellé került gyakorlatra, őt kértük, hogy amikor csak lehet, látogassa és hozzon hírt felőle.

De aggódtunk, mert ezek a hírek csak szenvedésről, egyre több szenvedésről és műtéti akadályról szóltak. Mégis vártuk a csodát, és megbeszéltük, hogy imádkozzunk együtt is, hisz a közös imának nagy ereje van. Marianntól jött a megerősítés, aznapi szentírási olvasmánya a következő volt: „Ha közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kérik, megkapják azt mennyei Atyámtól. Mert ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

Aznap tudtuk meg, hogy Istvánt átszállították a Sebészet Klinikára. Végre egy jó hír! Bizakodva gyűltünk össze az esti szentmisére és közös könyörgésben vittük István ügyét a Jóisten elé, és imádkoztunk a műtét sikeréért. Kezdtük egyeztetni az időpontokat, szervezni a közös látogatást a Belvárosba, de oda nem kellett mennünk. A műtét elmaradt. Visszahozták őt a közeli kórházba. Tudtuk, ez mit jelent. Éreztük, hogy innentől semmit sem szabad halogatni.

Egy meleg augusztusi délután csendben gyülekeztünk a forgalmas bejárat előtt. Néptelen és néma a folyosó, de tudjuk, hova kell mennünk. Sok szenvedést és utolsó lélegzetet láthatott ez a szoba. Az ágyról István szeme meghatódva csillan. Örül nekünk, de a mi szemünk kíméletlen, az utolsó találkozás óta bekövetkezett összes változást rögzíti. Fájdalmas a szembesülés.

Ő nem panaszkodik, csak a felesége miatt aggódik, mi pedig biztató mondatokkal próbáljuk takargatni, ami a szemünkben benne van. De nincs értelme már a mellébeszélésnek, csak az imádság lehet őszinte. Bár betegsége elején még azt mondta, annyi évet volt velünk, mégsem tanult meg imádkozni, nincs igaza. Most ő tanít bennünket. „ Kórusban” mondjuk a Miatyánkot. Nem várunk már csodát. Betölti a szobát a „legyen meg a Te akaratod”. Utólag sejtjük már, hogy a Jóisten számára ez lehetett Istvánnal a legszebb és legfontosabb közös megszólalásunk. Az utolsó prózában, kíséret nélkül.

Megrendülve, de nem reménytelenül jövünk ki a szobából. Elbúcsúztunk tőle, de velünk maradt az aggódás. A szigorú és száraz statisztika a szenvedésről nem beszél. Még egy utolsó közös könyörgésre megállunk: „A jó halál kegyelmét add meg neki, Uram!”

Csupán két nap telt el, és augusztus huszadika ünnepén, vasárnap Márti adta hírül: „István hazatért, ma reggel Szent István napján az Úr magához vette.”

A csoda, amire vártunk, így történt meg.

Nyugodjon békében!

Lukács Erzsébet

Köztünk élő szentek

Nyári este fekszem a csillagos ég alatt. Azt hallottam, amikor egy ember meghal, lehull egy csillag az égről. Én pedig most úgy látom, mintha eggyel több csillag világítana. Egy fényes, kacagó csillag. Bármi történt is, Kata mindig kacagott. Betelt vele a terem, a kert, ahol tornáztunk. Flóra még nagyon kicsi volt. Itt nőtt fel köztünk. Láttuk az első lépéseit, mosolyát, szeretetét. Kata volt a legerősebb köztünk. Ha kellett, Flórát a hátára, hasára, vállára téve tornázott. Mindig plusz súlyt viselt, de Ő ezt sose érezte. A szeretete határtalan volt, mindenki felé.

Ahogy nézem a csillagokat, letörlöm a könnyeket. Emlékek jutnak eszembe. Régi idők. Még nem volt „Templomok éjszakája”, még nem volt Városmisszió. Csak egy kérdés: „Láttad már a regisztereket?” Két órás séta, bujkálás, és történelem. Utána Attilának szívügye lett, hogy a katekumenekkel, amennyire csak lehet, megismertesse és megszerettesse a templomot. Egészen belülről, egészen közelről. Hogy ide senki ne lépjen be félelemmel!

2008. A Biblia éve. Kérdeznem sem kellett, hogy csináljuk-e. Természetes volt. Utánfutó, kiadó, Bókay kert. Nem tudom, hány Bibliát adtunk és kiknek. De arra emlékszem, hogy Péter fáradhatatlanul pakolta ki és be, és a templomkertbe, és ahova éppen az esemény küldött minket. Misszió? Hát igen. Valahol az. Mert amikor egy kamasz gyerek így tud beszélni Édesapja temetésén, annál nagyobb misszió nem kell.

2002 őszén, jóformán még nem ismertem senkit, mégis úgy tűnt, mintha mindenkit ismernék. Különben hogy lehet, hogy első kérésemre minden reggeli roráté után megbeszéltük, ki olvassa a másnapi olvasmányokat? Beosztottuk. Feri bácsi, Rózsika néni és én. Közben zsíroskenyeret ünk. Kerestük a közösségeket, örültünk, hogy egyre többen jelentkeztek. Rózsika néni azóta is hűséges szolgálója a felolvasó csoportnak.

Igen, kerestem a helyem, ismerkedtem a közeggel, amelyik befogadott. Józsi bácsi mindet tudott. Minden közösséget ismert. Mindenhol jelen volt. A plébániás családfákat Ő inspirálta bennem.

Miért is fontos, hogy ismerjük egymást? Mert mindegyikünkben ott lakik a Szent! És talán mert egymást kézen fogva egy kicsit könnyebb.

N.FM.

Néptánc, ahogy régen

Kevesen élik át, hogy tánc és tánc között milyen nagy különbség lehet. Én sem, mi sem gondoltuk volna a férjemmel, hogy közel 15 évnyi szalontánc gyakorlása után illetve mellette, új műfajjal ismerkedhetünk meg. A társastáncok kategóriájába elég sokféle stílus belefér. Mindjárt két nagy csoportra oszthatóan a standard táncokra, amik az ismert keringők, a tangó és a kevésbé ismert slow fox és a quick step. A néptáncosoknak nem kell megijedni, ha ezeket hallják, mert nekünk ugyanolyan ismeretlen volt a moldvai, a sóvidéki, a kalotaszegi és a felvidéki tánc elnevezés. A szalontáncok másik nagy csoportját latin táncoknak hívják. Öt évi néptáncos tapasztalatunk alapján nagyon hasonló a rock and rollhoz a sóvidéki forgatós, de a kalotaszegi figurák közül is van ilyen jellegű. A cha-cha-cha, szamba, rumba és jive elemei már kevéssé hasonlítanak a néptánc lépéseihez, de ezt már kezdtük megszokni.

2012 őszén, egy baráti szalonna-sütést követően alakult meg a helyi néptánc csoportunk. A Turi család zenélt, énekeltünk, és naívan megkérdeztem – mert ha valahol jó zene szólt, akkor nem tudok ülve maradni –, miért nem táncolunk? András azt mondta, ősztől indulhat a csapat. Hű, gondoltam, itt aztán minden szót meg kell fontolni. András és zenész barátai, Olasz György és Szűcs Sándor azonnal csatlakoztak, és immár hatodik éve, minden második vasárnap húzzák a talpalávalót. Gyuri szokta mondani, hogy mi nem élő zenére táncolunk, hanem élő zenészek zenélnek nekünk. Tánctanáraink olyan kiválóságok, mint Vörös Árpi és Szimandel Karcsi. Mindenesetre azt gondolom, hogy nem csak Budapesten, hanem országosan is egyedülálló ez a lehetőség. Tavasszal volt a csoport első nyilvános fellépése a Kossuth téren. Igaz, Pestszentlőrincen, és nem a Parlament előtt, de mi nagyon boldogok voltunk és nagyon jól éreztük magunkat! Kezdem megérezni, miért jöttek, jönnek össze az emberek a néptáncra és egy jó beszélgetésre, éneklésre, koccintásra. Isten hozza a hozzánk betérőket!

N.FM.

Historia Domus 15. rész

1932.
Ínséges idők következtek. Szaporodott a munkanélküliek száma. A főváros is egyre-másra telepítette ki nincstelenjeit az ún. Állami Lakótelepre, ahol számuk hamarosan 8-10 ezerre emelkedett, és éltek az emberek nagy zsúfoltságban, valóságos járványfészekké változtatva a környéket. Hiába ágáltak a tömeges kitelepítések miatt, semmi sem használt.

Pestszentlőrinc *Állami lakótelep*

Az ínség akció nagyon nehezen indult, mert a miniszterelnök *(Gömbös Gyula)* munkaalkalmakat ígért, de sehogyan sem sikerült a probléma megoldásához közelebb jutni. Plébános úr szeretett volna külön szegénygondozót állíttatni, de annyi akadályt gördített elé a megyei igazgatás, hogy lemondott róla.

Ez évben az ebéd akció helyett ínségmunkát végeztettek, amely sovány kenyeret jelentett, de mégis volt valami. Az egyház 2 vagon szenet, 2 vagon krumplit, 100-nál több lábbelit osztott ki, és megszámlálhatatlan cipőt javíttatott meg.

Így köszöntött be 1933.
A rászorultak száma megállás nélkül szaporodott. Megjelentek a templomnál az első koldusok. Néhányukon tudtak a hívek segíteni egy keveset, de számuk növekedésével egyre követelőzőbbekké váltak. Volt közöttük olyan is – ezt utólag tudta meg plébános úr -, akinek háza, kertje, mindene volt, de jövedelemforrásnak tekintette a koldulást. Botrányos helyzetek alakultak ki, végül el kellett távolíttatni őket. Kárpótlásul minden szombaton alamizsnát kaptak a plébánián, de mikor ennek híre ment, már 70-en voltak, így persze kevesebb alamizsna jutott egy-egy személyre, mint amikor csak húszan voltak. Ez újabb hangoskodáshoz, elégedetlenséghez vezetett, így ismét meneszteni kellett őket.

Közben az 1933-as év kimagasló események elé nézett.

Az Oltáriszentség megalapításának 1900 éves évfordulója alkalmával szentévet hirdettek meg. Plébánosunk ezekkel a szavakkal tette közzé felhívását:

„Kedves Híveim! A mi Urunk, Jézus Krisztus kereszthalálának 1900 éves évfordulójára bensőséges áhítattal óhajtunk előkészülni. Az ájtatosság programja a következő:

- Bevezetőül április 6, 7, 8-án este 7 órakor P. Morovitz Ferenc ferencrendi atya konferencia beszédet tart.
- Virágvasárnapon közös szentáldozás lesz, férfiak az Egyház tanács tagjaival az élükön a 8 órai szentmisén, nők a 7 és 9 órai szentmisén járulhatnak hozzá.
- Nagyhétfőn : szentmise 7, 8, 9 órakor, alatta gyóntatás, este 6 órakor keresztúti ájtatosság.
- Nagykedden: szentmise 7, 8, 9 órakor, alatta gyóntatás, este 6 órakor keresztúti ájtatosság.
- Nagyszerdán: szentmise 7, 8, 9 órakor, alatta gyóntatás, délután 3 órakor Jeremiás siralmai.
- A legméltóságosabb Oltáriszentség tisz-

teletére Nagyszerdáról Nagycsütörtök virradóra egész éjszakás szentségimádást tartunk a következőképpen: este 8 órakor kitesszük az Oltáriszentséget, utána Krisztus Urunk szenvedését olvassuk (Mk 14,15), majd elmélkedünk a hallottak alapján. 11 órakor szentbeszéd, reggel 4 és 7 órakor imaóra. A 9 órai szentmisén közös áldozás lesz.

Azokat, akik valamilyen akadályoztatás miatt nem vehetnek részt, Virágvasárnap vagy Nagycsütörtökön a reggeli 6 órai szentmisén megáldoztatjuk.

- Kérem híveimet, hogy ezeken az ájtatosságokon a Szentatya külön kifejezett óhajára minél számosabban vegyünk részt. Testvérek, jöjjetek imádkozni! Jöjjetek Istennek, Krisztus keresztje és végtelen szeretete átelmélkedéséből lelki vigaszt, békét, erőt meríteni!

Pestszentlőrinc, 1933. Dr. Wimmerth Béla prépost, plébános"

A felhívás élénk visszhangra talált, a templom zsúfolásig megtelt, 3000-en járultak szentáldozáshoz az ájtatosságok alatt. Felemelő volt a hívek mély áhítata.

Ugyanezen év május 17-én plébános úr kilenced magával részt vett a szentév alkalmából rendezett zarándoklaton Rómában.

Erről részletesebben a következő számunkban fogunk beszámolni.

Sz.M.

A hittanterem adottságai

A nemrég kibővített és felújított hittanterem adottságai lehetőséget kínálnak a kisgyermekes családoknak, hogy a nagyobb mozgásigénnyel rendelkező gyermekeikkel is el tudjanak jönni a szentmisére. A fűtéssel is ellátott terem üvegablaka és hangosítása lehetővé teszi a szülők számára, hogy úgy kapcsolódjanak be a szent liturgiába, hogy közben magyarázni is tudják gyermekeiknek az adott liturgiarész tanítását. Kétségtelen, hogy a rövid ideig tartó gyermeki figyelmet könnyebben le lehet kötni egy-egy kedvenc játékkal, de megfontolandó, hogyan lehetne megelőzni, hogy a helyiség ne zsibongó játszótérré vagy dühöngővé váljon. A hittanterem alapvetően azt a célt szeretné szolgálni, hogy a nagyobb mozgásigénnyel rendelkező gyermekeket szüleik nyugodtabban tudják segíteni a közösségi ünnepeinkbe való bekapcsolódásban. Ott nyugodtabban tudják magyarázni nekik a liturgia tanítását anélkül, hogy zavarnák a többiek ünneplését. Ez különösen a vasárnapi 9 órai misén kívüli alkalmakon tud nagy jelentőséggel bírni.

Akik a hittanteremből vesznek részt a szentmisén, a szentáldozáshoz nem kell átmenniük a templomhajóba, hanem elég a szentélybe nyíló ajtóban jelezniük szándékukat. Ugyanitt vehető igénybe a gyermekek megáldásának a lehetősége is az áldoztatás végén.

A helyiség természetesen továbbra is igénybe vehető egyéb alkalmakra, mint például énekkari próbákra, ministránsfoglalkozásokra, hittanórákra, imacsoportok találkozóira, stb.

Ezúton is köszönetet mondunk mindazoknak, akik anyagilag hozzájárultak a felújítás költségeihez. A Jóisten fizessen meg nekik nagylelkűségükért!

Tampu-Ababei József plébános

Lassan itt a hideg tél és mi mégis vágyunk a napsugár melegére. Lehetséges ilyenkor is sütkérezni a Napon? Nézzünk csak utána!

Napozás

NEK 2020
Budapest · Hungary

A nyár többek között az édes semmittevés ideje, amit legszemléletesebben talán a napozás jelképez. A napozó nem csinál semmit, de azt órákon át teszi. Legföljebb bebalzsamozza magát napolajjal, felteszi a napszemüvegét aztán kifekszik a fűre és hagyja, hogy a forrón tűző nap sugarai simogassák a bőrét, átjárják, átmelegítsék a testét. Látszólag semmi sem történik, hiszen a nap sugarai nem láthatók, mégis, amikor felkel, a napozó úgy érzi, felüdült, felfrissült. Valami mégis történt tehát ebben a látszólagos semmittevésben, valami, amire mégis érdemes volt időt szánni.

A keresztény embernek is van egy „magas égből felkelő Napja" (Lk 1,87), Krisztus, aki plébániánkon minden pénteken várja a „lelki napozásra" vágyókat. A hívő ember belép a hűvös csendbe, tisztelettel térdet hajt, köszönti az Urat, majd elkezdi a „napozást". Nincs szüksége napolajra, napszemüvegre, bőrvédelemre, hiszen a sugarak nem károsak, és a „túladagolástól" sem kell félnie. Viszont neki is le kell vetkőznie, fel kell tárnia a maga meztelen valójában a lelkét, hogy minden porcikájában felfoghassa az Úr éltető, tápláló, regeneráló, mindent átható jelenlétét.

A szentségimádás során látszólag nem történik semmi. Emberek ülnek, térdelnek padokban vagy állnak a padsorok szélén, arcukkal, testükkel egyetlen pont felé fordulva. A padok reccsenésétől, sóhajoktól, halvány motyogástól eltekintve teljes csend uralkodik, mindenki mozdulatlan. A külső szemlélőnek úgy tűnhet fel, hogy ezek az emberek „itt vesztegetik az idejüket, nem csinálnak semmit".

Dehogynem: napoznak.

Zajkás Péter, a felkelő Nap árnyékából
(megjelent a Szívhang újság 2007-es pünkösdi számában)

Elindult a katekumenátus

Örömmel osztjuk meg a kedves testvérekkel, hogy október közepén elindult a katekumenátus, azaz a felnőtt keresők felkészítése a szentségek felvételére és a keresztény életre. A második évben hárman készülnek jelenleg a keresztségre és egy testvérünk az elsőáldozásra és bérmálásra. Idén ősszel három férfi és három nő jelentkezett, hogy szeretne ismerkedni a Katolikus Egyház hitével. A foglalkozásokat József atya és Adrienn nővér vezeti, de egy kis befogadó csoport is fogadja az érdeklődőket. Kérjük a testvéreket, hogy hordozzák imáikban a hitünk után érdeklődőket és azokat is, akik már a szentségekre készülnek.

Gyerekszáj

Egy 3.osztályos tanuló újraírta a 9. parancsot: „Felebarátod házastársát ne kíméld!”

Egy középiskolás fiú új Mária ünnepet talált ki dolgozatában: „Gyufaszentelő Boldogasszony ünnepe”.

Szent Pál a „domesztoszi” úton tért meg - fejtette ki valaki. (Nem is nagy tévedés, hiszen, ha úgy vesszük megtisztult ezen az úton...)

Adventi miserend

Vasárnap	**07:00, 09:00, 10:30 és 18:00**
Hétfőtől szombatig	**Rorate mise 06:30**
Hétfőn, kedden, szerdán, pénteken és szombaton	**18:00**

Irodai szolgálat rendje

	Délelőtt	Délután
Hétfőtől péntekig	10:00-12:00	16:00-18:00
December 27. szerda	10:00-12:00	
December 28. csütörtök		16:00-18:00
December 29. péntek	10:00-12:00	

telefon/fax: 1/290-3036
e-mail: pszlorincfoplebania@gmail.com
honlap: pestszentlorinc.plebania.hu

Karácsonyi liturgiák rendje a Főplébánián 2017/2018

2017.

- December 22. péntek
  - 06:30 Rorate
  - 16:00 gyóntatás
  - 18:00 esti mise
- December 23. szombat
  - 06:30 Rorate
  - 07:00 gyóntatás
  - 16:00 gyóntatás
  - 18:00 esti mise
- December 24. vasárnap – Szenteste napja
  - miserend: 07:00, 09:00 és 10:30
  - Pásztorjáték 16:00
  - éjfélkor Ünnepi mise
- December 25. hétfői miserend:
  - 07:00, 09:00, 10:30 és 18:00
- December 26. keddi miserend: 07:30 és 18:00
- December 27. szerda mise: 18:00
- December 28. csütörtök mise: 07:30
- December 29. péntek mise: 18:00
- December 30. szombat mise: 18:00
- December 31. vasárnap – Szilveszter napja
  - miserend: 07:00, 09:00, 10:30 és 18:00 hálaadó mise
  - 23:30 csendes hálaadás (templom nyitása 23:15)

2018.

- Jan. 1. hétfő – Újév
  - miserend 09:00, 10:30 és 18:00

Felelős kiadó:
Budapest-Pestszentlőrinci Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia, 1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Tampu-Ababei József plébános
Szerkesztő: Hős-Burucs Tímea
Tördelő: Koppányi Viola

Munkatársak:
Csizmadia Niki, Fierer Zsuzsa, Heim Dorka, Horváth Ágnes nővér, Hős-Burucs Tímea, Lukács Erzsébet, Nagyné Ficza Marianna, Szilárdi Ferencné, Tampu-Ababei József, Tóth Adrienn nővér
Következő lapzárta: 2018. március 1.